

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/6/2020
Identifikačné číslo spisu: 8018200759
Dátum vydania rozhodnutia: 19.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8018200759.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (predtým žalobcu): I. R. Y., bytom T. L. XXX, právne zastúpeného: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s. r. o., so sídlom Dunajská 32, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102314882/2018 zo dňa 22. novembra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/111/2018-53 zo dňa 17. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom súde

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102314882/2018 zo dňa 22. novembra 2018, ktorým potvrdil rozhodnutie č. 101095538/2018 zo dňa 5. júna 2018, ktorým bola žalobcovi podľa § 155 ods. 1 písm. f/ bod 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) v nadväznosti na § 165e ods. 2 daňového poriadku uložená pokuta vo výške 450,00 EUR za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. e/ daňového poriadku - uvedenie v daňovom priznaní dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2013 nižšej ako daň, ktorú mal v daňovom priznaní uviesť. O trovách konania rozhodol správny súd tak, že podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 168 SSP účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

2. Správny súd v napadnutom rozsudku uviedol, že žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane,

dostatočne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, tento správne právne posúdil, rozhodnutie náležite odôvodnil a uviedol, akými úvahami bol vedený pri hodnotení vykonaných dôkazov. Preto dospel k záveru, že žalovaný postupoval správne, keď po vysporiadaní sa s odvolacími námietkami žalobcu odvolanie zamietol a rozhodnutie správcu dane potvrdil.

3. K námietke neprávoplatnosti rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty zo dňa 24. novembra 2016 a procesných vád v postupe správcu dane, ktorý mal nezákonne (neúčinne) doručovať rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane, správny súd uviedol, že nie je dôvodná. Konštatoval, že z administratívneho spisu žalovaného jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie prevzal osobne žalobca dňa 15. novembra 2017, ktorého podpis je na doručení preukazujúcej doručenie tohto rozhodnutia. Vo vzťahu k doručovaniu rozhodnutí správcu dane a žalovaného preskúmaných v tomto konaní vyslovil, že tie boli doručené až po tom, čo dňa 28. augusta 2018 bolo zo strany žalobcu predložené generálne plnomocenstvo pre splnomocnenca na zastupovanie v konaní, a boli aj prevzaté na adrese žalobcu splnomocnencom. Z uvedených dôvodov tvrdenia žalobcu o nezákonnosti doručovania a preberania rozhodnutí osobami V. Y. a pani K., nie sú dôvodné.

4. Za neopodstatnenú označil správny súd aj námietku predčasnosti rozhodnutia a povinnosti rešpektovať a dodržiavať vzťah tzv. závislých rozhodnutí, ktoré sú vzájomne podmienené v následnom poradí. Poukázal na právoplatnosť rozhodnutia správcu dane o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2013 zo dňa 24. novembra 2016, a to s ohľadom na § 155 ods. 12 daňového poriadku, podľa ktorého je možné v prípade upravenia sumy rozdielu dane novým rozhodnutím upraviť alebo zrušiť uloženie pokuty z úradnej moci. Táto zákonná eventualita pri postupe správcu dane dostatočným spôsobom zabezpečuje ochranu práv daňového subjektu pred rozhodnutiami ukladajúcimi sankciu, ktoré v dôsledku zrušenia rozhodnutí o vyrubení rozdielu dane, strácajú svoj materiálny podklad. Z týchto dôvodov pokladal námietku žalobcu o potrebe prerušiť konania zo strany správcu dane za nedôvodnú. Pri existencii materiálneho podkladu (teda právoplatného rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane) pre vydanie rozhodnutia o uložení pokuty za správny delikt, nie je ani prípadné prebiehajúce súdne konania prekážkou v ďalšom postupe správcu dane, ktorý má byť zavŕšený vydaním rozhodnutia o uložení pokuty za správny delikt. Preto úvahu žalobcu, že daňové konanie malo byť prerušené, pretože aj keď išlo o fakultatívnu možnosť prerušenia, s poukazom na princíp spravodlivosti daňového konania sa naň malo hľadieť ako na obligatórny dôvod prerušenia, vyhodnotil ako nesprávnu. Následne dal do pozornosti skutočnosť, že ani podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu, ktorým bola zamietnutá žaloba o zrušenie rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane, nepredstavuje okolnosť, pre ktorú by bolo nevyhnutné prerušiť konanie o ukladaní sankcie za tento správny delikt (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Asan/8/2017).

5. Ani námietka žalobcu týkajúca sa absencie predpísaných náležitostí rozhodnutia k okolnostiam rozhodujúcim pre uloženie pokuty, podľa názoru správneho súdu nebola spôsobilá privodiť zrušenie rozhodnutia žalovaného. Vyslovil, že z obsahu rozhodnutia správcu dane zo dňa 4. júna 2018 je zrejmé, že je v ňom označené ustanovenie zákona, z ktorého vyplýva, aké konanie žalobcu je správnym deliktom - § 154 ods. 1 písm. e/ daňového poriadku spolu so skutkovou podstatou tohto deliktu, ako aj ustanovenie zákona, podľa ktorého bola ukladaná pokuta za správny delikt (§ 155 ods. 1 písm. f/ daňového poriadku), uvedená je konkrétna výška pokuty. V odôvodnení potom správca dane vysvetlil na základe čoho dospel k záveru o spáchaní deliktu žalobcom, k čomu mal k dispozícii materiálne podklady, a to právoplatné rozhodnutie zo dňa 24. novembra 2016 o určení rozdielu dane z pridanej hodnoty v konkrétnej výške za konkrétne zdaňovacie obdobie, a v ktorom aj popísal spôsob zistenia výšky pokuty použitím právneho predpisu v nadväznosti na zistenia úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky. Následne sa žalovaný s týmto rozhodnutím a jemu predchádzajúcim postupom správcu dane stotožnil, považoval ho za súladný so zákonom a s odvolacími námietkami žalobcu sa vysporiadal a vyhodnotil ich ako nedôvodné. Správny súd na základe toho považoval argument žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutí pre absenciu ich náležitostí za neopodstatnený. Absencia precízneho vysvetlenia a úvah ohľadom výšky uloženej pokuty ešte aj z iných pohľadov, než striktné zákonných, ktoré aplikoval správca dane v situácii, akou bola táto, že výška pokuty vyplýva z až matematicky presného vzorca, podľa názoru správneho súdu nemôže mať dopad na zákonnosť tohto rozhodnutia. Napadnuté

rozhodnutia tak netrpia vadou nepreskúmateľnosti, či nezrozumiteľnosti.

6. Taktiež považoval za potrebné uviesť a zdôrazniť, že správny súd preskúmava zákonnosť právoplatných správnych rozhodnutí, to znamená, že súdne konanie nepredstavuje „predĺženie“, resp. „pokračovanie“ správneho konania. Aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je v správnom súdnictve nevyhnutné prihliadať na špecifiká vyplývajúce z postavenia a právomocí všeobecných súdov, ktoré nie sú pri preskúmaní postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy súdmi skutkovými, ale súdmi, do právomocí ktorých patrí predovšetkým preskúmanie právnych otázok týkajúcich sa postupu a rozhodnutia tohto orgánu (napr. sp. zn. I.ÚS 217/2015).

7. Preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup orgánov verejnej správy nielen v rozsahu žalobných námietok, ale aj mimo žalobných bodov posudzujúc, či v konaní nie sú vady uvedené v § 195 písm. a/ až e/ SSP, avšak žiadne z tam vymenovaných dôvodov, kedy súd nie je viazaný rozsahom žaloby, nezistil. Naopak, mal jednoznačne za to, že zistenie skutkového stavu bolo dostačujúce na riadne posúdenie veci, a že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v súlade s administratívnym spisom. Nedošlo ani k uplynutiu prekluzívnej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za správny delikt, lehota bola dodržaná. Nezistil porušenie žiadnych zásad trestného konania podľa Trestného poriadku. Taktiež boli dodržané zásady ukladania trestov.

8. V tejto súvislosti správny súd poukázal aj na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudkoch sp. zn. 3Asan/12/2019, 3Asan/13/2019 a 3Asan/14/2019 zo dňa 7. augusta 2019, týkajúci sa zhodnej právnej problematiky - uloženia pokuty inému daňovému subjektu za totožný správny delikt podľa § 154 písm. e/ daňového poriadku.

9. Zdôraznil, že ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, na ktoré žalobca poukazoval v žalobe sú v daňovom konaní neaplikovateľné, nakoľko podľa § 163 daňového poriadku, na daňové konanie sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Daňový poriadok v štvrtjej časti má osobitnú úpravu pod názvom Daňové konanie.

10. Zároveň poukázal aj na konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok zo dňa 21. januára 2009 vo veci *García Ruiz* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 19. apríla 1994 vo veci *Van de Hurk* proti Holandsku) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. vo veciach vedených pod sp. zn. III.ÚS 209/04, III.ÚS 95/06, III.ÚS 260/06), podľa ktorých nie je potrebné, aby bola daná podrobná odpoveď na každú vznesenú námietku, ale je vždy potrebné podľa povahy veci reagovať v odôvodnení rozhodnutia na zásadnú a relevantnú námietku.

II.

Obsah kasačnej sťažnosti

11. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ SSP, navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/111/2018-53 zo dňa 17. októbra 2019 v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 102314882/2018 zo dňa 22. novembra 2018, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Prešov, pobočka stará Ľubovňa č. 101095538/2018 zo dňa 5. júna 2018 a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie.

12. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namietal, že v preskúmaných rozhodnutiach absentujú dátumy nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti, a to predovšetkým rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane. Rovnako tak namietal, že žalovaný, ako aj správca dane si nezaobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, a tiež opomenuli spoľahlivo, presne a úplne zistiť skutkový stav veci. Taktiež mal za to, že prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy a rozhodnutie bolo odôvodnené nezákonným dôkazným prostriedkom. Zároveň tvrdil, že preskúmané rozhodnutia neboli vydané v súlade s relevantnými zákonmi a ostatnými právnymi predpismi a v

rozhodnutiach absentovali zákonom predpísané náležitosti. Ďalej namietal, že procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom. Vo vzťahu k preskúvaným rozhodnutiam preto žiadal ich zrušenie z dôvodu, že vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj z dôvodu, že sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Súčasne videl vadu napadnutých rozhodnutí aj v tom, že zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a skutkový stav, ktorý bol vzatý za základ napadnutých rozhodnutí je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu. Napokon dodal, že v prípade preskúvaných rozhodnutí došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o procesnom konaní, ktoré malo za následok vydanie nezákonných rozhodnutí.

13. Žalovanému ďalej vyčítal, že nerešpektoval práva žalobcu, keď svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne a nesprávne vyhodnotil predložené a zadovážené dôkazné prostriedky, pričom sa zároveň nevysporiadal s námietkami žalobcu, ktorý opakovane poukazoval na skutočnosti svedčiacie v jeho prospech, avšak žalovaný im nevenoval pozornosť v odôvodnení svojho rozhodnutia.

14. Súčasne namietal, že preskúvané rozhodnutia nielenže nevychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, ale aj obsahujú podstatné rozpory, ktoré správny súd nijakým spôsobom neodstránil. Preto v uvedenom videl pochybenie, pre ktoré mal správny súd rozhodnúť tak, že rozsudkom zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane.

15. Následne uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia správcu dane a ani rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, v čom videli protiprávnosť konania žalobcu. Zdôraznil, že závažnosť porušenia povinností je potrebné posúdiť z hľadiska významu porušenej povinnosti vo vzťahu k verejnému záujmu, ktorý sa uložením zákonnej povinnosti chráni. Ďalej dal do pozornosti, že z napadnutého rozhodnutia a rozhodnutia správcu dane nie je zrejmé ani to, ako bolo vyhodnotené trvanie protiprávneho stavu, ani to, aké malo porušenie povinností následky. Tvrdil, že v odôvodnení rozhodnutí absentujú dôvody, prečo správny orgán rozhodol o uložení pokuty v konkrétnej výške, a nie je z nich zrejmé, ako vyhodnotil závažnosť, spôsob, čas trvania a možné následky porušenia povinností. S ohľadom na uvedené rozhodnutia označil za nepreskúmateľné, nezrozumiteľné a nepresvedčivé.

16. Zároveň žalovanému, ako aj správne súdu vyčítal nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí. Túto vadu videl v absencii zákonom požadovanej miery správnej úvahy, vo vzťahu ku ktorej námietke Krajský súd v Prešove len konštatoval, že napokon ani námietka žalobcu týkajúca sa absencie predpísaných náležitostí rozhodnutia k okolnostiam rozhodujúcim pre uloženie pokuty podľa jeho názoru nebola spôsobilá privodiť zrušenie rozhodnutia žalovaného. Doplnil, že rozhodnutie o uložení pokuty za správny delikt, ktoré nie je odôvodnené uvedenými skutočnosťami, je podľa ustálenej judikatúry súdov nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Podľa žalobcu absentuje správna úvaha najmä z pohľadu, či určená výška sankcie nie je voči žalobcovi likvidačná, pričom tento nedostatok nebol doteraz odstránený.

17. V závere kasačnej sťažnosti namietal, že sankcia uložená správcom dane neplní preventívnu funkciu, keďže správca dane pristúpil k výpočtu pokuty s veľkým časovým odstupom po porušení povinností daňového subjektu, a síce šesť rokov od spáchania správneho deliktu, hoci daňový subjekt svoju povinnosť splnil. Označil za nezákonné, aby uložená pokuta plnila len represívnu funkciu bez súčasnej prítomnosti prvku prevencie.

18. Žalovaný vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti nepodal.

III.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 492 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho

vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. mája 2021 (§ 137 ods. 2 SSP).

20. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty sťažovateľovi, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení splnenia podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ako aj sťažovateľom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

21. Podľa § 154 ods. 1 písm. e/ daňového poriadku správneho deliktu sa dopustí ten, kto uvedie v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní daň, ktorá je nižšia ako daň, ktorú mal v daňovom priznaní uviesť.

22. Podľa § 155 ods. 1 písm. f/ bod 1 daňového poriadku správca dane uloží pokutu vo výške rovnajúcej sa súčinnu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a sumy, o ktorú správca dane zvýšil rozhodnutím vydanom vo vyrubovacom konaní daň uvedenú v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní alebo zaplatenú podľa osobitných predpisov bez podania daňového priznania, za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. e/ a f/.

23. Podľa § 155 ods. 4 daňového poriadku, ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky v prípadoch podľa odseku 1 písm. f/ nedosiahne 10 %, pokuta sa uloží vo výške rovnajúcej sa 10 % zo sumy podľa odseku 1 písm. f/; ak 1,5-násobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky v prípadoch podľa odseku 1 písm. g/ nedosiahne 5 %, pokuta sa uloží vo výške rovnajúcej sa 5% z rozdielu medzi sumou uvedenou v dodatočnom daňovom priznaní a sumou uvedenou v daňovom priznaní podľa odseku 1 písm. g/.

24. Podľa § 155 ods. 6 daňového poriadku pri ukladaní pokuty podľa odseku 1 písm. f/ sa uplatňuje základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň doručenia rozhodnutia vydaného vo vyrubovacom konaní a pri ukladaní pokuty podľa odseku 1 písm. g/ sa uplatňuje základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň podania dodatočného daňového priznania.

25. Podľa § 155 ods. 12 daňového poriadku ak bola novým právoplatným rozhodnutím suma rozdielu dane alebo suma nároku podľa osobitných predpisov upravená, upraví sa alebo sa zruší z úradnej moci pokuta uložená podľa odseku 1 písm. f/; novým rozhodnutím o pokute sa pôvodné rozhodnutie zrušuje.

26. Podľa § 161 daňového poriadku, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, zaokrúhľuje sa daň, preddavok na daň, úrok z omeškania, pokuta a úrok na desiatky eurocentov nadol.

27. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

28. Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že skutkový stav zistený a popísaný žalovaným v napadnutom rozhodnutí, ako aj v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu je dostatočný a zodpovedá zisteniam v správnom konaní, teda obsahu administratívneho spisu.

29. Daňový úrad Prešov vykonal u sťažovateľa kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2013 - december 2013 a január 2014, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 102524255/2016 zo dňa 9. februára 2016. Na základe výsledkov takto vykonanej kontroly a vyrubovacieho konania vydal správca dane dňa 24. novembra 2016 rozhodnutie č. 104359691/2016, ktorým podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku vyrubil rozdiel dane v sume 4 500,00 EUR na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2013.

30. Na základe vyššie uvedeného právoplatného rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane správca dane, teda z dôvodu, že sťažovateľ uviedol v daňovom priznaní dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2013 daň, ktorá bola nižšia ako daň, ktorú mal v daňovom priznaní uviesť (§ 154 ods. 1 písm. e/ daňového poriadku), tak prvostupňovým rozhodnutím správne uložil sťažovateľovi podľa § 155 ods. 1 písm. f/ bod 1, § 155 ods. 4 daňového poriadku pokutu vo výške 450,00 EUR.

31. Kasačné námietky sťažovateľa, ktorými žalovanému, ako aj správcovi dane vyčítal rozsiahle pochybenia, najmä, že rozhodnutia vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôkazov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, ako aj, že skutkový stav, ktorý bol vzatý za základ napadnutých rozhodnutí je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu, rovnako ako aj ostatné námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti, kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko vo vzťahu k uvedeným žalobca neposkytol bližšie odôvodnenie a konkretizáciu, preto potom pre kasačný súd nebol vytvorený dostatočný priestor, aby sa s kasačnými námietkami stotožnil. Iba všeobecný poukaz na pochybenia administratívnych orgánov bez ich bližšieho odôvodnenia nepostačuje na zmenu záverov správneho súdu. Takto formulovanými žalobnými námietkami žalobca v podstate len vyjadril všeobecný nesúhlas so zisteniami a závermi žalovaného, bez jeho vlastných skutkových tvrdení a konkrétnych námietok podložených dôkazmi alebo inými podkladmi, čo neumožňovalo súdny prieskum zákonnosti. Nie je úlohou súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia vyhľadávať a ani ich za žalobcu špecifikovať.

32. Kasačný súd rovnako tak nemohol prihliadnuť ani na kasačnú námietku, spočívajúcu v tvrdení, že v rozhodnutiach absolútne absentujú dátumy nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti jednotlivých rozhodnutí, a to predovšetkým rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane. Kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že z predloženého spisového materiálu vyplýva, že preskúmané rozhodnutie žalovaného nadobudlo právoplatnosť dňa 28. novembra 2018, pričom je opatrené aj doložkou právoplatnosti. Súčasťou administratívneho spisového materiálu je aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Prešov č. 101095538/2018 zo dňa 5. júna 2018, a rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 104359691/2016 zo dňa 24. novembra 2016 o vyrubení rozdielu dane, ako aj potvrdenia o doručení písomností (doručenky), preukazujúce ich riadne doručenie, a taktiež skutočnosť, že predmetné rozhodnutia nadobudli právoplatnosť. Vo vzťahu k uvedenému kasačný súd dodáva, že samotný fakt, že v týchto rozhodnutiach sa neuvádzajú dátumy nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti nepredstavuje pochybenie, ktoré by malo vplyv na vecnú správnosť preskúmaných rozhodnutí. Zároveň dodáva, že samotná doložka právoplatnosti nie je právnou skutočnosťou, ktorá by mala vplyv na právne vzťahy účastníkov konania. Takýto vplyv má len právoplatnosť ako taká, ktorá nastáva nezávisle na vôli správneho orgánu, či účastníkov konania, a to v momente, kedy sú splnené zákonné podmienky, teda keď je rozhodnutie riadne doručené, a keď ho už nie je možné napadnúť odvolaním.

33. Napokon kasačný súd nemohol prisvedčiť ani námietke sťažovateľa, ktorý tvrdil, že správca dane pristúpil k uloženiu pokuty s veľkým časovým odstupom po porušení povinnosti daňového subjektu, a síce šesť rokov od spáchania správneho deliktu. V zmysle ustanovenia § 155 ods. 11 písm. b/ daňového poriadku pokutu nemožno uložiť, ak uplynulo päť rokov od konca roka, v ktorom nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie správcu dane, ak sa daňový subjekt dopustil správneho deliktu podľa § 154 ods. 1 písm. e/ až h/. Zo spisového materiálu vyplýva, že v danom prípade bola rozhodnutím správcu dane č. 101095538/2018 zo dňa 5. júna 2018 potvrdeným rozhodnutím žalovaného č. 102314882/2018 zo dňa 22. novembra 2018 žalobcovi uložená pokuta za spáchanie správneho deliktu - uvedenia nižšej dane z pridanej hodnoty, ako mala byť v daňovom priznaní uvedená, a to za zdaňovacie obdobie október

2013, teda správne orgány postupovali v súlade s cit. zákonným ustanovením a pokutu žalobcovi vyrubili v zákonnej lehote.

34. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

35. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP.

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.